

man tilsigter at give her om Taterne, er meget farlig, fordi ingen rigtig ved, hvad Taterne er, Ordet sigter ikke til en bestemt Nationalitet. Det er selvfølgelig rigtigt, men det ærede Medlem maa ikke glemme, at der alligevel hersker en almindelig Opfattelse af, at Taterne er Zigeunere, som kommer her ind med Telte for at leve ved Omvandring. Regelen er imidlertid ved en Anordning blevet fortolket saaledes, at den ogsaa gælder, selv om de paagældende ikke vandrer om. Det ærede Medlem siger, at han anser den Anordnings Lovhjemmel for tvivlsom. Det gør jeg ogsaa, og netop derfor synes jeg, det er heldigt at faa udtrykt i Lovsform, hvorledes det skal være. Naar jeg gerne vil have det, er det, fordi den Regering, hvoraf det ærede Medlem var et saa indflydelsesrigt Medlem, benyttede denne Anordning til at komme af med de sidste Taterne her i Landet, og da det ærede Medlem nu mener, at det er tvivlsomt, om Regeringen var berettiget til dette — efter min Mening var det en fornuftig Foranstaltning —, synes jeg, det er godt, at vi faar Loven bragt i Overensstemmelse med Anordningens Indhold, saaledes at vi i Loven faar klart udtalt det, som har været Praksis gennem et halvt hundrede Aar, og som den tidligere Regering ogsaa har praktiseret, hvad der altsaa efter min Mening var meget fornuftigt.

Det ærede Medlem vidste ikke, om det var praktisk at forhøje Gebyret for Pasvisering fra 4 til 8 Kr. under visse Forudsætninger. Erfaringen viser, at det, at Folk skal betale lidt højere Takst, naar de ikke kommer i rette Tid, bevirker, at de kommer i rette Tid, saa at Politiet sparer en hel Del Udgifter til Tilsyn med disse Mennesker. Det ærede Medlem maa huske paa, at det er ikke Forbrydere, der er Tale om, det er for den allerstørste Dels Vedkommende lovlige Borgere. Saa er det godt, at der er en saadan lille Forskel i Gebyrets Størrelse derved, at det er billigere, hvis Folk kommer i rette Tid, end hvis de kommer for sent. Jeg tror, at det vil have stor Betydning og lette Politiet dets Arbejde.

Naar Lovforslaget kommer til Forhandling i Udvalg, haaber jeg, at vi vil kunne blive enige derom.

Martin Olsen: Jeg kan nok forstaa, at Ministeren maa se at indhente det, han ikke kunde faa fat i i Gaar. Derfor beklager jeg mig heller ikke over den indholdsrige Udvikling, han fremkom med, men jeg skal ikke fristes til at imødegaa den, for det fører ikke til noget som helst. Den højt-

ærede Minister fremsatte en Bemærkning, som for mig er det væsentlige. Han sagde, at vi kan drøfte i Udvalget, om Loven skal være midlertidig eller ikke. Saa er jeg for saa vidt foreløbig tilfredsstillet. Men den højtærede Minister maa da tillade, at jeg gentager, at jeg ikke kan samstemme med ham i, at Spørgsmaalet om, at Toaarsbestemmelsen i § 13 burde forsvinde, er saa rigtigt og klart oplyst. Det er et Yndlingsudtryk hos Ministeren, at det og det er klart og tydeligt, men det er ikke altid, at det at Ministeren forelagte svarer til det Prædikat. Det var ikke klart og tydeligt for mig, hvad Ministeren sagde, og jeg har ikke med min bedste Villie et eneste Sted i Motiverne kunnet finde noget som helst om denne Toaarsbestemmelse i § 13. Der henvises ganske vist til forskellige Udvalgsbetænkninger. Det er maaske en Svaghed hos Jurister, at de henviser alt for meget, saa at almindelige Mennesker skal gaa hen i Bibliotekerne for at finde, hvad det drejer sig om. Der henvises ogsaa til Forhandlingerne. Ja, hvilke Forhandlinger? Om, at de to Aar skulde gaa ud, har vi slet ikke talt her ved de foregaaende Forhandlinger. Men nu sigtede Ministeren til Oplysninger, der er kommet fra Professor Berlin. Det er noget ganske andet. Fordi andre Lande har det og det, er det ikke givet, at vi skal have det samme. Men jeg gør opmærksom paa, at det, de andre Lande har i denne Retning, har de fleste af dem faaet under Krigen, og de er ikke kommet af med det allesammen. Jeg haaber af Hensyn til det fremtidige Samkvem mellem Nationerne, at disse Hindringer maa forsvinde efterhaanden ogsaa i de Lande, som under Krigen har ment det nødvendigt at optage saadanne Bestemmelser.

Jeg tilføjer, at jeg er i Princippet ikke imod den Slags Ting, aldeles ikke, men det, jeg ønsker, er, at den højtærede Minister skal gøre Rede for, hvorfor han skal have det og det, og det har han efter min Mening ikke gjort, hverken i de Motiver, som ledsager Lovforslaget, eller i sin Tale i Dag. Jeg glæder mig derfor til et stort Udbytte af Forhandlingerne i Udvalget, og jeg haaber, at vi i Overensstemmelse med det, som gerne er Ministerens stadige Omkvæd, naar der er noget os imellem, nok skal blive enige i Udvalget. Lad os haabe det i Dag.

Brandes: Den højtærede Justitsminister sætter øjensynlig Pris paa at være enig med mig. Han søger nemlig at hævde, at jeg er enig med ham selv paa Punkter, hvor jeg ganske tydeligt har modsagt ham.